

Како зауставити узлазну спиралу Црногораца који се национално изјашњавају као Срби? У односу на претходни попис из 1981. године, број Срба се 1991. готово се утростручио. Са 19.407 попео се на 57.176, што је више од 10 одсто. А пописом из 2003. проценат декларисаних Срба готово је учетворостручен, (201.000), у односу на попис из 1991. и попео се са 10 на 32 одсто! Тада се на најдемократскији начин 64 одсто грађана Црне Горе изјаснило да говори српским језиком. (У пописној листи није било "црквеног" изјашњавања). Након просутог страха и дубоких подјела изгледа да постоји тенденција да Срби у Црној Гори добију статус њемачких Лужичких Срба у нестајању. У ту шему уклапа се и најновије тумачење Монстата најновијим тумачењем технологије пописа.

Дакле, грађани не морају да се изјашњавају којој нацији припадају, којим језиком говоре и у коју богомољу иду. Никакве посљедице за неизјашњавање неће трпјети. (Уочи пописа смијењен је директор, јер не говори страни језик!)

Коме наруку иде неизјашњавање?

Статистика ће саопштити тачно колико се грађана национално определијелило као Црногорци, колико као Срби, а они који се не изјасне, нико не зна шта су и ко су, па остају ван домашаја језика статистичких бројки. Смањиће се број Срба, грађана који говоре српским језиком и вјерника ЦПЦ. Користићу бројке из посљедњег пописа. Колебања у изјашњавању неће бити код Албанаца (47.000), и Хрвата, (7.000), код Бошњака (63.000), и Муслимана, (28.000). Једино, могућа су међусобна прелијевања код Црногораца (270.000) и Црногораца који се национално изјашњавају као Срби (201.000). Пођимо од претпоставке. Рецимо од 100.000, који припадају српском и црногорском националном корпусу, можемо добити сљедећи статистички однос: 40.000:40.000:20.000. Прва бројка су национални Црногорци, друга, који се у пописној листи не изјашњавају, него се то само констатује, они се губе. А трећа бројка су Срби. На тај начин добија се

“брдско-планинском” брзином виртуелна структура, и фалсификат постаје оригинал – манипулативном игром драстично се смањује број Срба. Омјер се преноси на језик и цркву.

У процентима статистички однос биће сљедећи: Од 100.000 становника грађанске државе јавиће се бројка од 40 одсто Црногораца, а свега 20 одсто Срба. Преосталих 40 одсто ишчежава. Званичници кажу да се грађани слободно изјасне без притиска. Међутим остаје онај оквир за дефиницију лицемјерја: Слушај што говоре, али не гледај што раде. Тако на примјер, на синоћњем репрезентативно представљеној трибини, ТВЦГ (20. март), у ударном дневнику, одмах послје вијести о спречавању “хуманитарне катастрофе” у Либији, експонирана је сљедећа “једногласна” порука: “Грађани треба слободно да се изјасне - и да покажу да смо национални Црногорци и да говоримо црногорскијем језиком.” Ко то не уради тај презире своју државу и свој језик, поентирао је сљедећи саговорник, иначе ДАНУ академик. Колатерална штета на овој трибини, као и за вријеме недавног отварања српског конзулата у Херцег Новом био је Филип Вујановић. Након сесије у Херцег Новом услиједило је саопштење за јавност: “Предсједник Црне Горе Филип Вујановић се досад у више наврата - сјетимо се полутајних састанака с пресједником Србије Борисом Тадићем или јавних похвала митрополиту Српске православне цркве Амфилохију Радовићу, који највулгарније вријеђа црногорску нацију - понашао као октроисани поглавар неке сателитске бана републике, а не као предсједник суверене и међународно признате државе”, наводе Црногорски ПЕН и Црногорско друштво независних књижевника (18. март 2011). Молијер је писао: Ко хоће да утопи свог пса, оптужи га да је бијесан. Пошто су реметилачки Срби проказани, “бијесни” треба их, по старој рецептури обиљежити као хегемонисте, позвати се на Гарашанина, о коме су само начули, како би смањили број Срба, “народних непријатеља.”

Кад се отварао конзулат у Суботици, свечаности су присуствовали два предсједника, двије сусједне државе – Хрватске и Мађарске. Сам догађај је квалификован као нови искорак унапређења добросусједне сарадње. Тамо унапређивање, а овамо уназађивање. Када неко од просрпских странака посјети Београд они иду на Тадићево “канабе,” добијају инструкције за спровођење подривачке политике, а кад црногорски званичници разговарају у Загребу, Тирани и Приштини, разговори су - партнерски. А сви сусрети са Београдом су - високог ризика. Претходне, бројне посјете Филипа Вујановића Загребу били су у складу унапређења међудржавних односа, гдје је разговарано о статусу Хрвата у Боки Которској, нуђене су репрезентативне просторије и дате за рад Хрватској грађанској иницијативи. Уочи пописа предсједник Црне Горе, Филип Вујановић, који је на изборима добио већинску подршку грађана Црне Горе мора да брани тај легитимитет пред налетом неких невладиних организација, трибина и ПЕН-ова. Ради подсећања, на претходним предсједничким изборима, огромна већина од изашлих, понављам – од изашлих, подржала је избор господина Вујановића. Управо на тим изборима, у трећем покушају, Вујановић је добио већину од изашлих, а 52 одсто није

Црногорски "оригинални фалсификат"

Пише: Никола Ивановић
четвртак, 24 март 2011 23:44

изашло на изборе, из чега би се могло закључити да је Црна Гора уморна од мржње. Овдје смо у дилеми: Мрзи ближњега свога, или: Једи ближњега свога? Ипак, искључивост у претијесним политичким грудима рађа мржњу. А гдје расте мржња, тамо опада мудрост.

Када је представник Бошњачке странке боравио у Анкари и сусрео се с турским премијером Ердоганом, нијесу се гласнули бранитељи црногорске независности. А вођени су разговори и о предстојећем попису становништва у Црној Гори. Није се нико гласнуо кад је у Тирани недавно формирана Лига која тражи да сви Албанци живе у истој држави, чиме се најављује да ће се отцапарити трећина НДЦГ. Није било реакција ни када је посланик црногорског парламента напустио засиједање, јер је морао да иде у Тирану на обиљежавање "Дана заставе". Био је оправдано одсутан.